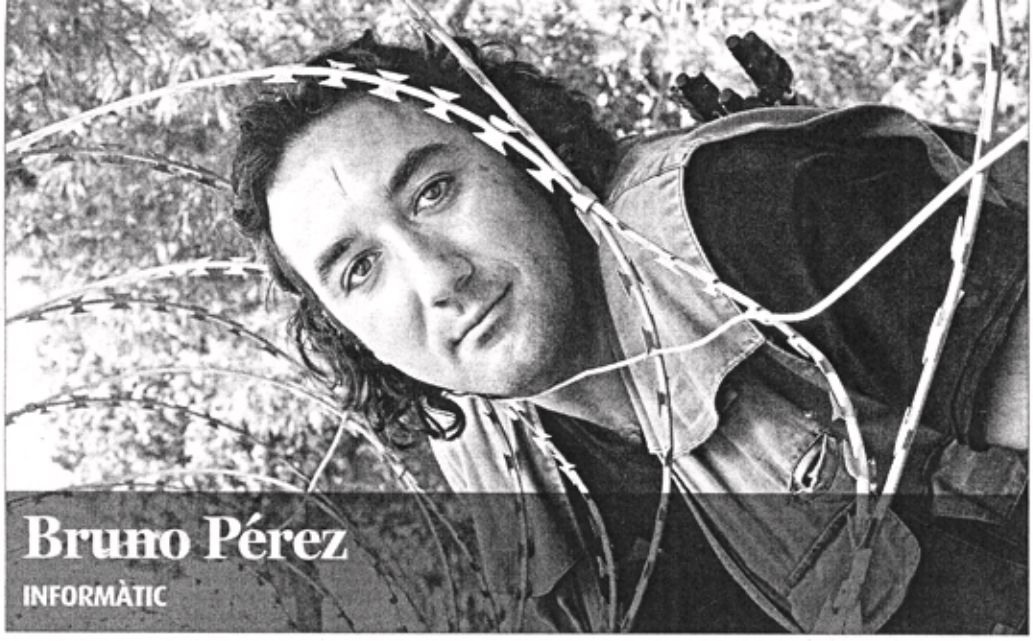

Bruno Pérez

INFORMÀTIC

Bruno Pérez va acompanyar un comboi humanitari a Gaza i Israel el mes de febrer passat i confessa que no havia passat mai tanta por. Aquest informàtic de 40 anys és també el promotor de les activitats de Setmana Santa al municipi de Castelló d'Empúries.

Imatge d'una passió

El Perfil

■ Després de fer dos pelegrinatges a Terra Santa (els anys 2007 i 2008), l'informàtic figuerenc Bruno Pérez va ser una de les vint-i-dues persones de diverses procedències que va integrar un comboi humanitari que el mes de febrer passat va portar aliments i material sanitari i escolara la comunitat cristiana de Gaza, un territori molt conflictiu. Allà, Pérez va experimentar en pròpia pell la problemàtica d'aquells territoris. "Terra Santa està patint un abandonament màxim del cristianisme; hi ha molt de visitant però no hi queda resident", remarca.

"Vaig necessitar tornar un dia abans per temor", confessa Pérez, el qual relata que mai havia passat tanta por com aquells dies –va tornar la nit de les eleccions d'Israel, amb un ambient molt tens. Les fotografies de les cases destruïdes pels centenars de bombes que cauen constantment li van quedar gravades a la ment, fins al punt que, quan va tornar a Castelló d'Empúries, on resideix actualment, "quan caminava pel carrer només veia les cases en ruïna i em sorprenia molt el silenci, sense els trets".

Marc Testart
redaccio@emporda.info

"Vaig necessitar tornar un dia abans per temor", confessa Bruno Pérez, impulsor de les activitats de Setmana Santa a Castelló d'Empúries, que va estar a Terra Santa el mes de febrer passat.

En la seva memòria, encara hi persisteix l'aventura d'un viatge anterior a Terra Santa, quan es va endinsar pel Llac Tiberies amb una barca i va ser interceptat per la policia israeliana que el va intimidar. Tot plegat serveix l'experiència a Bruno Pérez: "Això em va fer veure i viure com viu aquesta gent; en els conflictes no hi ha ni bons ni dolents, sinó patiments".

La Setmana Santa

L'aprofundiment de Bruno Pérez en aquest món de les tradicions cristianes no és casual. "Quan era petit, feia d'escolà a l'asil dels Pares Paüls de Figueres i ja em van endinsar en aquestes tradicions", explica. Pérez va interioritzar el principi que la Setmana Santa era la "festa grossa" del cristianisme.

L'any 2000, va començar a participar a les representacions de *La Passió* de Sant Climent Sescebes i va ferhi diversos papers fins al 2004. A partir del 2005, per Setmana Santa, va iniciar la representació del Retaule de la basílica de Santa Maria de Castelló d'Empúries, que són les escenes de la Passió.

Un any després, va incorporar-hi el Viacrucis vivent. Era un complement a les activitats de dinamització juvenil que realitzava Pérez al municipi castelloní. "Això em serveix per donar unes lliçons de catequesi, perquè hi ha molta ignorància sobre les tradicions del cristianisme", argumenta Bruno Pérez, que ha estat l'impulsor de l'associació Pa Senyat, que organitza totes les activitats de Setmana Santa a Castelló, un municipi que ha recuperat una tradició que ha esdevingut multitudinària aquests dies. Pérez també s'ha convertit en un dinamitzador cultural de la vila comtal en unes dates de fervor del cristianisme.

POETA

Fa uns dies, va estar entre nosaltres, un poeta gran. Vingué amb la seva vida edificada vers a vers, amb el seu vell dolor de sempre i, també, amb les seves alegries. Es va recordar, tal vegada, del seu *Camí de Reading*, d'aquells versos seus que diuen: *Hi ha poesia escrita mentre és balla amb la vida / amb la vida fulana. És el camí de Reading. / Camí desconegut per tants poetes / als quals mai no ha escopit ningú a la cara.* I, així, fa uns dies, el tren de la vida el va dur a Figueres. Venia a recitar els seus versos. Ho va fer... Es va presentar sol i sol es va acomiadar. En la seva solitud, ningú no li va preguntar si tenia set, si havia sopat, si necessitava alguna cosa. Els *il·lustrats* de la ciutat, els superbs administradors de la cultura van voler escopir amb la seva absència a Joan Margarit. Però, el poeta sap que *A vegades les llàgrimes rellisquen / darrere el vidre fosc de les ulleres.*

En la república de la cultura de Figueres no se li va donar recer al poeta. Una vegada més, el poeta va ser tractat amb la maledicció platònica. Qui va aixecar el mur de la ignorància?

Se'n va anar. Ens deixà escrits a l'aire els seus versos.

Lector, atura't enmig del carrer. Mira el cel i estén les teves oïdes al vent. Escolta com l'aire dibuixa en el cel els poemes de Joan Margarit. Ell ho sap, ho ha escrit: *L'ahir és el teu infern. És cada instant on, sense tu saber-ho, t'has perdut i també cada instant on t'has salvat.*

El poeta transita les paraules, les pasta i arriba a la síntesi del sentiment. Busquem el poeta, quan volem consolar el nostre esperit o quan somiem que volin, a l'univers infinit, la pena o l'alegria del nostre cor.

El poeta sap que els seus versos són els sons de l'ànima; el poeta sap que les seves rimes es guarden entre les petjades que ens va deixant l'esdevenir de l'existència; el poeta sap que la seva vida es bressola entre la tempesta i la calma i, quin vertigen i assossec, el poden dur a l'altura o a caure en l'abisme, però, sobretot, el poeta sap que serà expulsat de l'àmbit d'aquells que oficialment representen les paraules buides i sense ànima, d'una pretesa cultura d'uns pocs, en versos de Hölderlin: *Vosaltres, freds hipòcrites, no em parleu dels déus! / A vosaltres amb la raó en teniu prou.*

Emporda - 07/04/09